

Arrest

nr. 316 418 van 14 november 2024
in de zaken RvV X en RvV X / XI

Inzake:

1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 30 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De moeder van verzoekende partijen diende op 7 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van haar minderjarige kinderen.

1.2. Op 28 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 282 634 van 4 januari 2023 weigert ook de Raad aan de moeder van verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 2 februari 2023 dienen verzoekende partijen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 februari 2024.

1.5. Op 28 maart 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Jij, M. N. A. M., verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, soennitische Koerdische te zijn en bent geboren op (...) 2006 in Erbil, de hoofdstad van Iraaks-Koerdistan, waar jij altijd gewoond hebt tot aan jouw vertrek uit Irak.

In de zomer van 2019 verliet je samen met jouw gezin Irak omdat jouw beide broers, M. M. A. M. (CG: ...; OV: ...) & M. I. A. M. (CG: ...; OV: ...), gezondheidsproblemen kennen en daarvoor een medische behandeling nodig hebben die ze niet kunnen verkrijgen in Irak. In een vluchtelingenkamp te Bosnië, in 2020, vond een incident plaats waarbij jouw vader om het leven kwam. Jouw maternale oom, Z. H., die in België woonde kwam na het overlijden van jouw vader naar Bosnië om daar alles te regelen. Jouw vader werd gerepatriëerd naar Irak en jouw moeder, A. H. K. A. (CG: ...; OV: ...), zus, M. I. A. M. (CG: ...; OV: ...) en jouw beide broers kwamen naar België.

Op 7 september 2021 dienden jouw moeder en twee meerderjarige broers een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het verzoek van jouw moeder werd op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in naam van jou en je zus als vergezellende minderjarigen ingediend. Er werd door hen verklaard dat ze Irak hadden verlaten omdat men in Irak te horen had gekregen dat de medische behandeling in Europa beter zou zijn voor hen. Alsook werd aangestipt dat een terugkeer naar Irak niet mogelijk was omdat S., jouw oom langs vaderszijde, de kinderen wilt opeisen en jouw moeder wilt laten hertrouwen. Tot slot verwees jouw moeder ook naar haar eigen medische problemen.

Nadat jouw moeder en beide broers elk tweemaal gehoord werden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) werd op 28 juli 2022 een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar de medische problemen van jouw broers en moeder geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin volstonden deze problemen om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast kon aan de niet-medische problemen, als zou je oom S. de kinderen opeisen en jouw moeder laten hertrouwen in geval van terugkeer naar Irak, geen geloof gehecht worden waardoor niet aannemelijk werd gemaakt dat jullie een nood hadden aan internationale bescherming. Deze beslissing van het CGVS werd op 4 januari 2023 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Jij en jouw zus, I., dienden op 2 februari 2023 in eigen naam een VIB in. Je herhaalt dat jullie Irak verlieten omwille van de medische problemen van je gezinsleden. Je verklaart tevens niet te willen terugkeren naar Irak omdat jouw paternale oom S. geregeld contact neemt met jouw moeder en zegt dat jij en jouw zus naar hem toegestuurd moeten worden in Irak zodat hij jullie kan opvoeden. Daarnaast wil hij jou uithuwelijken omdat je nu oud genoeg bent. In geval van een terugkeer naar Irak vrees je dan ook dat je oom S. jou zal wegnemen van jouw moeder en jou vervolgens zal uithuwelijken.

Ter ondersteuning van jouw verzoek werd een brief voorgelegd die geschreven werd door de dienst ondersteuningsplan waarin jouw situatie nogmaals kort wordt uiteengezet. Jouw zus legde drie brieven voor die werden geschreven door verschillende leerkrachten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud telkens plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.”.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 7 september 2021. Je haalt aan dat jullie Irak verlieten omwille van de medische problemen van je broers en te vrezen te zullen worden opgeëist en uitgehuwelijkt door jouw oom in geval van een terugkeer naar Irak (CGVS, p. 8, 11). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit geen nieuw element betreft wanneer gekeken wordt naar het initiële verzoek van jouw moeder. Jouw moeder had immers al in haar verzoek aangehaald dat jullie Irak verlieten omwille van de medische problematiek van je broers en tevens aangestipt dat de broer van haar echtgenoot, jouw paternale oom, jou en jouw zus wilde opeisen. Wat de argumentatie hieromtrent betreft verwijst het CGVS naar de motivering, aangaande de claim van jouw paternale oom op jullie, in de beslissing en het arrest waarin jouw moeder A. H. K. A. (CG: ...; OV: ...) de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt (zie beslissing CGVS en arrest RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Op basis van de vaststellingen die werden gedaan kan reeds weinig geloof gehecht worden aan jouw verklaringen als zou jouw paternale oom jij en jouw zus afnemen van jouw moeder (CGVS, p. 11).

Daarenboven ben jij er evenmin in geslaagd om eenduidige verklaringen af te leggen wat jouw problemen betreft. Zo verklaarde je aanvankelijk bij DVZ dat jij persoonlijk ook een bericht ontvangen had van jouw oom (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, p. 3.5). Merkwaardig genoeg verklaarde je op het CGVS dat jij nooit gecontacteerd geweest bent door je oom S. (CGVS, p. 9). Dat dit allesbehalve te rijmen valt met jouw verklaring bij DVZ hoeft geen betoog. Pas later, toen jij werd geconfronteerd met deze vaststelling, bevestigde je dat je ooit een bericht ontvangen had van jouw oom toen je onderweg was van het opvangcentrum naar huis (CGVS, p. 10). Echter dient opgemerkt te worden dat deze verklaring geenszins te rijmen valt met hetgeen je liet optekenen bij DVZ. Daar verklaarde je immers dat je het bericht van jouw oom ontving toen je in de les Nederlands zat en daarna in de pauze het bericht las (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat je omtrent dit (beweerde) berichtje zo een strijdige verklaringen aflegt is weinig doorleefd en komt jouw geloofwaardigheid niet ten goede.

Dat dit bericht daarna dan ook nog eens verwijderd geweest zou zijn is wel erg frappant en wekt, in lijn met het voorgaande, veeleer het vermoeden dat jij dergelijk bericht nooit ontvangen hebt (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5; CGVS, p. 10). Het is immers volstrekt onlogisch dat dit bericht verwijderd werd terwijl je het ontving rond februari 2023 en in diezelfde periode een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 11). Dergelijk bericht zou immers het enige bewijsstuk zijn geweest dat jouw verklaringen hieromtrent enigszins had kunnen ondersteunen.

Tevens dient aangestipt te worden dat het opmerkelijk is dat jouw oom jouw gsm-nummer kon verkrijgen. Je verklaart dat hij het misschien verkreeg via vriendinnen maar dit weet echter niet te overtuigen (CGVS, p. 10). Zo is het weinig waarschijnlijk dat jouw oom vriendinnen van jou in Irak benaderd zou hebben zodoende jou persoonlijk te contacteren, dit terwijl hij rechtstreeks in contact staat met jouw moeder (CGVS, p. 9).

Dat jouw tante, een weduwe met een minderjarige dochter in Irak, trouwens geen problemen kent met haar schoonfamilie is opvallend en wekt veeleer het vermoeden dat het, hoewel het zeker en vast weleens voorkomt binnen de Koerdische cultuur, toch niet zo vanzelfsprekend is dat de schoonfamilie de kinderen van een weduwe opeist (CGVS, p. 11). Voorts kun je ook geen voorbeelden geven van andere meisjes binnen jouw familie die tegen hun zin zouden uitgehuwelijkt zijn (CGVS p.12).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat je moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 4 januari 2023. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien jullie asielmotieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook nogmaals de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochters een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat het geenszins aannemelijk is dat jij en jouw zus in geval van een terugkeer naar Irak gescheiden zullen worden van jouw moeder of uitgehuwelijkt zullen worden door jouw paternale oom.

Bijgevolg weet het ook niet te overtuigen dat jij opgenomen geweest zou zijn in het ziekenhuis omwille van de vele stress die jij ervaart door de vermeende problemen met jouw oom (CGVS, p. 10). Alsook heeft het CGVS, terwijl hier expliciet naar gevraagd werd, tot op heden nog steeds geen documenten ontvangen ter staving van jouw beweerde opnames in het ziekenhuis (CGVS, p. 12). Dat jij dus een danig grote hoeveelheid stress ervaren zou hebben, dat je er zelfs door opgenomen werd in het ziekenhuis, is dan ook niet meer dan een blote bewering. Hierbij dient trouwens opgemerkt te worden dat, als jij alsnog een attest zou voorleggen ter staving van een ziekenhuisopname ten gevolge van stress, dit dan nog geen uitsluitel zou geven over de precieze oorzaak van de stress. Een arts kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest opgesteld door een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke

letsels en symptomen, is een psycholoog of psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Jouw eventuele medische/psychische toestand vormt bijgevolg dan ook geen bewijs voor de door jou aangehaalde asielmotieven.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat je er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf); en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat tijdens de verslagperiode op hetzelfde niveau bleef als in de periode 2019-2021. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers. De impact van de terroristische organisatie op de veiligheidssituatie liep in vergelijking met de vorige verslagperiode verder terug.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen

onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaardde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiiten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling die een volledig jaar had geduurd kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Tijdens de verslagperiode heeft de VS verder ingezet op een terugtrekking van haar grondtroepen in Irak. Deze aftocht werd tegen eind 2021 afgesloten, maar betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar jij afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

De noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig – vormen samen de Koerdische Autonome Regio (KAR) en staan formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG).

Op 25 september 2017 hield de KRG een onafhankelijkheidsreferendum waarbij de absolute meerderheid van de kiezers zich voor de Koerdische onafhankelijkheid uitsprak. Het referendum zorgde voor een conflict tussen de Iraakse centrale overheid en de KRG, waarbij de Iraakse centrale overheid het referendum ongrondwettelijk verklaarde en de Koerdische gebieden tijdelijk isoleerde van de buitenwereld. Tegelijk werden de aanwezig Koerdische troepen door het Iraakse leger en de PMF verdreven uit Kirkuk en grote delen van de zogenaamde betwiste gebieden, waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. De KAR belandde als gevolg van het referendum in een politieke en diepe economische crisis. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie-inkomsten bepaalt.

De voorbije jaren waren er in de KAR herhaaldelijk protesten over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het aantal burgerslachtoffers bleef bovendien zeer beperkt.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden de afgelopen jaren verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Na de bijna volledige militaire afbouw van de VS en de internationale coalitie in Irak bleven pro-Iraanse milities aanslagen plegen op transporten voor westerse bedrijven en overheden. Op 13 maart 2022 vuurden de Iraanse Revolutionaire Wacht een twaalfal ballistische raketten af op Erbil waarbij het Amerikaans consulaat werd geraakt. Doorgaans vallen er geen slachtoffers bij deze aanvallen.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI Kurdistan Democratic Party of Iran (KDPI) en PJAK Kurdistan Free Life Party (PJAK), opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. De artillerieaanvallen leiden tot ontheemding binnen de getroffen regio's. In 2022 werden de aanvallen verder gezet en eisten ze eveneens een aantal burgerslachtoffers. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR.

Crimineel geweld, zoals ontvoeringen, moorden en overvallen, komen frequent voor in de KAR.

De voornaamste inbreuk op de veiligheid van burgers in de KAR vormen de Turkse (lucht-)aanvallen op doelen van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK). De Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op doelwitten van de in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. De Turkse luchtmacht voerde talrijke aanvallen uit op stellingen van de PKK en ook op de grond kwam het tot gevechten tussen de Koerdische guerrilla en de Turkse landmacht. De Turkse strijdkrachten hebben militaire bases

gebouwd op bergtoppen en – ketens en een netwerk van wegen aangelegd om de bases en Turks grondgebied met elkaar te verbinden en de controle over de bezette gebieden te versterken. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

In de KAR vonden in de periode van januari 2022 tot februari 2023 een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten plaats, voor het overgrote deel in het kader van het Turkse offensief in het noordelijk grensgebied. De strijdende partijen rapporteerden tevens aanzienlijk aantallen slachtoffers onder hun tegenstanders. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, alsook het aantal burgers dat hierbij omkwam, was evenwel relatief laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De drie provincies van de KAR tellen samen meer dan 600.000 IDP's en staan in de top vier van de provincies die het hoogste aantal IDP's opvangen. IDP's afkomstig uit de provincies Erbil en Dohuk zijn grotendeels teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Er werden geen IDP's geregistreerd afkomstig uit de provincie Suleimaniyah.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Erbil, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de situatie in de provincie Erbil thans niet van die aard is dat burgers er, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Erbil, in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat je bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zo laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die werden voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is de brief opgesteld door dienst ondersteuningsplan op vraag van jullie en zij beroepen zich louter op verklaringen die jullie zelf afgelegd hebben ten overstaan van hen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Bovendien blijf je zelfs niet op de hoogte van de inhoud ervan. Jij beweert immers zelf niet op de hoogte te zijn aan welke jongeman je oom je zou willen uithuwelijken, terwijl in dit document vermeld staat dat hij je aan je neef wilde uithuwelijken (CGVS p.8, 10). De documenten aangaande I. op school zijn evenmin bij

machte om een vrees in geval van terugkeer naar Irak aannemelijk te maken. Dat I. enigszins kwetsbaar is doordat ze een cognitieve achterstand heeft en haar emotionele leeftijd niet correspondeert met haar lichamelijke leeftijd, zoals beschreven wordt in de brieven (Administratief dossier – Groene map, stuk 2), staat los van een nood aan internationale bescherming. Indien dergelijke psycho/medische problemen dermate zwaarwichtig zijn dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is, dan dient men zich te wenden tot de geëigende procedure.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, M. I. A. M., verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, soennitische Koerdische te zijn en bent geboren op (...) 2012 in Erbil, de hoofdstad van Iraaks-Koerdistan, waar jij altijd gewoond hebt tot aan jouw vertrek uit Irak. In de zomer van 2019 verliet je samen met jouw gezin Irak omdat jouw beide broers, M. M. A. M. (CG: ...; OV: ...) & M. I. A. M. (CG: ...; OV: ...), gezondheidsproblemen kennen en daarvoor een medische behandeling nodig hebben die ze niet kunnen verkrijgen in Irak. In een vluchtelingenkamp te Bosnië, in 2020, vond een incident plaats waarbij jouw vader om het leven kwam. Jouw maternale oom, Z. H., die in België woonde kwam na het overlijden van jouw vader naar Bosnië om daar alles te regelen. Jouw vader werd gerepatrieerd naar Irak en jouw moeder, A. H. K. A. (CG: ...; OV: ...), zus, M. N. A. M. (CG: ...; OV: ...) en jouw beide broers kwamen naar België. Op 7 september 2021 dienden jouw moeder en twee meerderjarige broers een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het verzoek van jouw moeder werd op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in naam van jou en je zus als vergezellende minderjarigen ingediend. Er werd door hen verklaard dat ze Irak hadden verlaten omdat men in Irak te horen had gekregen dat de medische behandeling in Europa beter zou zijn voor hen. Alsook werd aangestipt dat een terugkeer naar Irak niet mogelijk was omdat S., jouw oom langs vaderszijde, de kinderen wilt opeisen en jouw moeder wilt laten hertrouwen. Tot slot verwees jouw moeder ook naar haar eigen medische problemen. Nadat jouw moeder en beide broers elk tweemaal gehoord werden op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) werd op 28 juli 2022 een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar de medische problemen van jouw broers en moeder geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin volstonden deze problemen om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast kon aan de niet-medische problemen, als zou je oom S. de kinderen opeisen en jouw moeder laten hertrouwen in geval van terugkeer naar Irak, geen geloof gehecht worden waardoor niet aannemelijk werd gemaakt dat jullie een nood hadden aan internationale bescherming. Deze beslissing van het CGVS werd op 4 januari 2023 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Jij en jouw zus, N., dienden op 2 februari 2023 in eigen naam een VIB in. Je herhaalt dat jullie Irak verlieten omwille van de medische problemen van je gezinsleden. Je verklaart tevens dat er problemen waren met je oom, maar verder kun je hierover niet uitweiden. Je weet niet wat er met jou zou gebeuren bij terugkeer. Je zus verduidelijkt niet te willen terugkeren naar Irak omdat jouw paternale oom S. geregeld contact neemt met jouw moeder en zegt dat jij en jouw zus naar hem toegestuurd moeten worden in Irak zodat hij jullie kan opvoeden. Daarnaast wil hij jouw zus uithuwelijken omdat ze nu oud genoeg is. - Ter ondersteuning van jouw verzoek werden drie brieven voorgelegd die werden geschreven door verschillende leerkrachten. In het kader van het verzoek van jouw zus werd een brief voorgelegd die geschreven werd door de dienst ondersteuningsplan waarin haar situatie nogmaals kort wordt uiteengezet.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud telkens plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en

werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen.”. In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 7 september 2021. Je haalt aan dat jullie Irak verlieten omwille van de medische problemen van je broers en niet te weten wat er met jou zou gebeuren bij een terugkeer naar Irak. Je weet enkel dat er een probleem is met je oom. Je zus geeft aan te vrezen te zullen worden opgeëist en uitgehuwelijkt door jouw oom in geval van een terugkeer naar Irak (CGVS p.2, 4-6; CGVS ..., p. 8, 11). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit geen nieuw element betreft wanneer gekeken wordt naar het initiële verzoek van jouw moeder. Jouw moeder had immers al in haar verzoek aangehaald dat jullie Irak verlieten omwille van de medische problematiek van je broers en tevens aangestipt dat de broer van haar echtgenoot, jouw paternale oom, jou en jouw zus wilde opeisen. Wat de argumentatie hieromtrent betreft verwijst het CGVS naar de motivering, aangaande de claim van jouw paternale oom op jullie, in de beslissing en het arrest waarin jouw moeder A. H. K. A. (CG: ...; OV: ...) de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt (zie beslissing CGVS en arrest RVV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken. Verder wordt eveneens verwezen naar de motivering in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van jouw zus N. A. M. (CG: ...; OV: ...). Jouw asielmotieven zijn immers gebaseerd op de asielmotieven van jouw zus, en bijgevolg wordt aan jou identiek dezelfde status toegekend. De beslissing van jouw zus luidt als volgt:

(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf,

beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat tijdens de verslagperiode op hetzelfde niveau bleef als in de periode 2019-2021. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers. De impact van de terroristische organisatie op de veiligheidssituatie liep in vergelijking met de vorige verslagperiode verder terug. De sjiietische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering. De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiietische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaardt in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriotische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling die een volledig jaar had geduurd kon worden doorbroken. De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Tijdens de verslagperiode heeft de VS verder ingezet op een terugtrekking van haar grondtroepen in Irak. Deze aftocht werd tegen eind 2021 afgesloten, maar betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar jij afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld. De noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig – vormen samen de Koerdische Autonome Regio (KAR) en staan formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG). Op 25 september 2017 hield de KRG een onafhankelijkheidsreferendum waarbij de absolute meerderheid van de kiezers zich voor de Koerdische onafhankelijkheid uitsprak. Het referendum zorgde voor een conflict tussen de Iraakse centrale overheid en de KRG, waarbij de Iraakse centrale overheid het referendum ongrondwettelijk verklaarde en de Koerdische gebieden tijdelijk isoleerde van de buitenwereld. Tegelijk werden de aanwezig Koerdische troepen door het Iraakse leger en de PMF verdreven uit Kirkuk en grote delen van de zogenaamde betwiste gebieden, waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. De KAR belandde als gevolg van het referendum in een politieke en diepe economische crisis. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie-inkomsten bepaalt. De voorbije jaren waren er in de KAR herhaaldelijk protesten over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het aantal burgerslachtoffers bleef bovendien zeer beperkt. Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden de afgelopen jaren verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiietische milities omwille van de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Na de bijna volledige militaire afbouw van de VS en de internationale coalitie in Irak bleven pro-Iraanse milities aanslagen plegen op transporten voor westerse bedrijven en overheden. Op

13 maart 2022 vuurden de Iraanse Revolutionaire Wacht een twaalfal ballistische raketten af op Erbil waarbij het Amerikaans consulaat werd geraakt. Doorgaans vallen er geen slachtoffers bij deze aanvallen. Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI Kurdistan Democratic Party of Iran (KDPI) en PJAK Kurdistan Free Life Party (PJAK), opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. De artillerieaanvallen leiden tot ontheemding binnen de getroffen regio's. In 2022 werden de aanvallen verder gezet en eisten ze eveneens een aantal burgerslachtoffers. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Crimineel geweld, zoals ontvoeringen, moorden en overvallen, komen frequent voor in de KAR. De voornaamste inbreuk op de veiligheid van burgers in de KAR vormen de Turkse (lucht-)aanvallen op doelen van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK). De Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op doelwitten van de in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. De Turkse luchtmacht voerde talrijke aanvallen uit op stellingen van de PKK en ook op de grond kwam het tot gevechten tussen de Koerdische guerrilla en de Turkse landmacht. De Turkse strijdkrachten hebben militaire bases gebouwd op bergtoppen en – ketens en een netwerk van wegen aangelegd om de bases en Turks grondgebied met elkaar te verbinden en de controle over de bezette gebieden te versterken. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking. In de KAR vonden in de periode van januari 2022 tot februari 2023 een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten plaats, voor het overgrote deel in het kader van het Turkse offensief in het noordelijk grensgebied. De strijdende partijen rapporteerden tevens aanzienlijk aantallen slachtoffers onder hun tegenstanders. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, alsook het aantal burgers dat hierbij omkwam, was evenwel relatief laag. Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De drie provincies van de KAR tellen samen meer dan 600.000 IDP's en staan in de top vier van de provincies die het hoogste aantal IDP's opvangen. IDP's afkomstig uit de provincies Erbil en Dohuk zijn grotendeels teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Er werden geen IDP's geregistreerd afkomstig uit de provincie Suleimaniyah. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR. In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatieverrichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Erbil, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de situatie in de provincie Erbil thans niet van die aard is dat burgers er, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Erbil, in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat je bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon. Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zo laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw

persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De documenten die werden voorgelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. De documenten van je school zijn niet bij machte om een vrees in geval van terugkeer naar Irak aannemelijk te maken. Dat je enigszins kwetsbaar bent doordat je een cognitieve achterstand hebt en je emotionele leeftijd niet correspondeert met je lichamelijke leeftijd, zoals beschreven wordt in de brieven (Administratief dossier – Groene map, stuk 2), staat los van een nood aan internationale bescherming. Indien dergelijke psycho/medische problemen dermate zwaarwichtig zijn dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is, dan dient men zich te wenden tot de geëigende procedure. De andere brief is opgesteld door de dienst ondersteuningsplan op vraag van jullie en zij beroepen zich louter op verklaringen die jullie zelf afgelegd hebben ten overstaan van hen (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Bovendien blijkt je zus zelfs niet op de hoogte van de inhoud ervan. Ze beweert immers zelf niet op de hoogte te zijn aan welke jongeman je oom haar zou willen uithuwelijken, terwijl in dit document vermeld staat dat hij haar aan jullie neef wilde uithuwelijken (CGVS p.8, 10). Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 313 747, is de oudere zus van tweede verzoekende partij, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 313 742. Verzoekende partijen beroepen zich op quasi dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op quasi dezelfde weigeringsmotieven. In de verzoekschriften worden dezelfde middelen aangevoerd met een identiek betoog. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid en met het oog op een goede rechtsbedeling, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Verzoekende partijen voeren tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Ze volharden hierbij in hun verklaringen en vluchtmotieven waarbij ze uitgebreid ingaan op de weigeringsmotieven.

Voorts benadrukken ze hun specifiek sociaal kwetsbare positie en lichten ze omstandig het feit toe dat zij sinds september 2021 in België in een westerse samenleving hebben geleefd en het totaal ondenkbaar is dat zij naar een samenleving zouden moeten terugkeren waar er andere normen en waarden heersen. Tot slot wijzen verzoekende partijen op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming) en benadrukken zij het gegeven dat zij verwesterd zijn.

3.2. Stukken

3.2.1. Op 1 oktober 2024 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad aanvullende nota's bij voor elk van de verzoekende partijen waarin zij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;

- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023;
- COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio van 28 september 2023;
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024.

3.2.2. Eerste verzoekende partij brengt op 7 oktober 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- haar medisch verslag van 14 februari 2023;
- haar evolutieverslag van het Rode Kruis Vlaanderen;
- getuigenverklaring van 3 oktober 2024 van W. L.;
- haar individueel syntheseblad;
- het medisch verslag van 1 februari 2024 van M. M. A.;
- het medisch verslag van 11 september 2024 van M. M. A.;
- het medisch verslag van 30 april 2024 van M. M. A.;
- het medisch verslag van 14 mei 2024 van M. M. A.;
- het medisch verslag van 9 februari 2024 van M. M. A..

3.2.3. Tweede verzoekende partij brengt op 7 oktober 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan haar attest van buitengewoon lager onderwijs van 30 juni 2025 wordt toegevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.2. De kernvraag is derhalve of verzoekende partijen eigen feiten aanhalen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Daargelaten het oordeel van verwerende partij betreffende de verklaringen van verzoekende partijen inzake de medische problemen van hun broer en inzake hun verklaringen rond een mogelijke uithuwelijking waaruit geen beschermingsnood is gebleken, stipt de Raad aan dat verzoekende partijen in hun verzoekschriften en ter terechtzitting tevens wijzen op hun vrees voor vervolging omwille van een verwestering. Ze benadrukken hierbij hun lang en ononderbroken verblijf in België sinds 2021.

Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij ten onrechte geen of minstens onvoldoende rekening gehouden heeft met de specifieke sociale kwetsbare situatie waarin zij zich begeven. Er wordt aangevoerd dat eerste verzoekende partij dertien jaar was toen zij in het gezelschap van haar ouders Irak verlaten had en zij er sindsdien nooit meer naar is teruggekeerd. Verzoekende partijen vervolgen dat zij sinds september 2021 in België verblijven, zij naar school gaan en hun leven hebben uitgebouwd in België. Er wordt gesteld dat verzoekende partijen volledig georiënteerd zijn naar de Belgische samenleving en zij zich volledig hebben aangepast aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak. Verzoekende partijen benadrukken dat zij zich volledig de Vlaamse samenlevingsnormen hebben eigen gemaakt en op alle terreinen van het maatschappelijke leven georiënteerd zijn op de Belgische samenleving. Ze benadrukken dat zij vloeiend Nederlands spreken. Verder betogen verzoekende partijen dat het geen twijfel behoeft dat zij ingevolge hun verwesterde persoonlijkheid bij een terugkeer naar Irak, vroeg of laat in botsing zullen komen met de bestaande sociale normen en waarden. Er wordt benadrukt dat de gedachte om de huidige levenswijze van verzoekende partijen radicaal te moeten veranderen in een samenleving die zij niet meer als de hunne beschouwen op vlak van taal, klederdracht, sociale waarden en normen voor hun ondragelijk is. Verzoekende partijen menen dat verwerende partij geen of minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar dit

specifieke onderdeel in hun asielrelaas en met name naar deze gender-gerelateerde motieven oftewel het loutere feit van het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijnde opgroeiende tiener vrouwen.

3.3.4. In kader van de beoordeling van een toekomstige vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering kan op dienstige wijze worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland.

In voormeld arrest verschaft het Hof van Justitie immers meer inzicht in de vraag of, naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, vrouwen uit dat land, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, die met name is verankerd in artikel 2 VEU, kunnen worden geacht te behoren tot “een specifieke sociale groep”, wat een “grond van vervolging” vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden.

Het Hof van Justitie benadrukt in zijn overwegingen 36 en 37 dat bij de uitlegging van de bepalingen van de richtlijn 2011/95 niet enkel moet worden gekeken naar het algemene opzet en de doelstelling van deze richtlijn, doch tevens naar “het Verdrag van Genève en de andere toepasselijke verdragen als bedoeld in artikel 78, lid 1, VWEU. Tot die verdragen behoren onder meer het Verdrag van Istanbul en het CEDAW [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punten 37 en 44-47].” Het Hof van Justitie brengt in herinnering dat, luidens het Verdrag van Istanbul, “de gelijkheid tussen vrouwen en mannen onder meer het recht [inhoudt] van iedere vrouw in op bescherming tegen alle vormen van gendergerelateerd geweld, alsook het recht om niet te worden gedwongen te trouwen, om zelf te kiezen of zij een geloof wil aanhangen, om eigen politieke opvattingen te hebben en deze te uiten, en om eigen levenskeuzen te maken, met name op het vlak van onderwijs, beroepsloopbaan of activiteiten in de publieke sfeer.”

Wat in het bijzonder de vervolgingsgrond “behoren tot een bepaalde sociale groep” betreft, brengt het Hof van Justitie in herinnering dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan, met name (1) de personen die tot deze groep zouden kunnen behoren, moeten ten minste een van de volgende drie identificatiekenmerken delen:

- een “aangeboren kenmerk”;
- een “gemeenschappelijke achtergrond die niet kan worden gewijzigd” of;
- een “kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”.

(2) de groep moet in het land van oorsprong een “eigen identiteit” hebben, “omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd” Het Hof van Justitie stelt verder: “Daarnaast wordt in de tweede alinea van dat artikel 10, lid 1, onder d), onder meer gepreciseerd dat “terdege rekening [dient te worden] gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd”.

Deze bepaling moet worden gelezen in het licht van overweging 30 van richtlijn 2011/95, waarin staat te lezen dat de genderidentiteit kan samenhangen met bepaalde juridische tradities en gewoonten [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 41].

Wat betreft de eerste voorwaarde, kan in het arrest als volgt worden gelezen:

“42. Wat betreft de eerste voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep”, als geformuleerd in artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, eerste streepje, van richtlijn 2011/95, namelijk dat de leden van de betrokken groep ten minste één van de drie daarin genoemde identificatiekenmerken delen, heeft het Hof reeds geoordeeld dat het feit dat iemand een vrouw is, een aangeboren kenmerk is en dus volstaat opdat aan deze voorwaarde is voldaan [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 49]. 43. Daarnaast kunnen vrouwen ook aan die voorwaarde voldoen doordat zij een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk delen, bijvoorbeeld een ander aangeboren kenmerk, een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, zoals een bijzondere gezinssituatie, of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van deze vrouwen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven [zie in die zin arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 50]. 44. Hierbij veronderstelt het feit dat een vrouw zich daadwerkelijk vereenzelvigd met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen – wat inhoudt dat zij in haar dagelijks leven het voordeel van deze gelijkheid wil genieten – ten eerste, zoals de advocaat-generaal in punt 34 van zijn conclusie opmerkt, dat zij, onder meer op het vlak van onderwijs en beroepsloopbaan, de mate en aard van activiteiten in de publieke sfeer, de mogelijkheid om economisch onafhankelijk te worden door buitenshuis te werken, de beslissing om alleen of in gezinsverband te wonen en

de partnerkeuze, vrij haar eigen levenskeuzen kan maken, welke keuzen bepalend zijn voor haar identiteit. Bijgevolg kan het feit dat een vrouwelijke derdelander zich daadwerkelijk vereenzelvigt met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen worden beschouwd als een „kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat zij dit opgeeft”. Het maakt in dat verband geen verschil dat deze derdelander niet meent een groep te vormen met andere vrouwen uit derde landen of met alle vrouwen die zich met deze fundamentele waarde vereenzelvigen. 45. Ten tweede kan de omstandigheid dat jonge vrouwen uit derde landen in een lidstaat van ontvangst hebben verbleven tijdens een levensfase waarin een persoon zijn identiteit vormt, en zij zich tijdens dat verblijf daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, „een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden”, als bedoeld in artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, eerste streepje, van richtlijn 2011/95, opleveren. 46. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat die vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, voldoen aan de eerste voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep”, als geformuleerd in artikel 10, lid 1, onder d), eerste streepje, van richtlijn 2011/95.”

Wat betreft de tweede voorwaarde, kan in het arrest als volgt worden gelezen:

“48. Wat betreft de tweede voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep” waarin artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, tweede streepje, van deze richtlijn voorziet, die verband houdt met de „eigen identiteit” van de groep in het land van herkomst, moet worden vastgesteld dat vrouwen door de directe omgeving als afwijkend kunnen worden beschouwd en kunnen worden erkend als personen met een eigen identiteit in die omgeving, met name ten gevolge van de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden [arrest van 16 januari 2024, Intervjuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 52]. 49. Aan deze tweede voorwaarde wordt ook voldaan door vrouwen die een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk delen – zoals het feit dat zij zich daadwerkelijk vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen – wanneer de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden tot gevolg hebben dat deze vrouwen wegens dat gemeenschappelijke kenmerk door de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd [zie in die zin arrest van 16 januari 2024, Intervjuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 53]. 50. In dit verband moet worden gepreciseerd dat het staat aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat om te bepalen welke directe omgeving relevant is voor de beoordeling of deze sociale groep bestaat. Deze omgeving kan samenvallen met het gehele derde land van herkomst van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, of kan meer beperkt zijn, bijvoorbeeld tot een deel van het grondgebied of van de bevolking van dat derde land [arrest van 16 januari 2024, Intervjuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 54].”

Het Hof van Justitie concludeert in zijn overweging 51 dat: “Hieruit volgt dat vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot „een specifieke sociale groep” als bedoeld in artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95.”

Wat betreft de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging, vanwege het behoren tot voormelde sociale groep, stelt het Hof van Justitie, onder meer dat rekening moet worden gehouden met het feit dat “een daad van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève onder meer de vorm kan aannemen van een daad „van genderspecifieke aard”, zoals in artikel 9, lid 2, onder f), van die richtlijn is gepreciseerd. Zo bepaalt artikel 60, lid 1, van het Verdrag van Istanbul dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen – dat volgens artikel 3 van dit verdrag als een schending van de mensenrechten en een vorm van discriminatie van vrouwen dient te worden beschouwd – moet worden erkend als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève. Voorts verlangt dat artikel 60, lid 2, van het Verdrag van Istanbul dat de partijen waarborgen dat elk van de gronden van vervolging uit het Verdrag van Genève – dus ook de vervolgingsgrond „behoren tot een bepaalde sociale groep” – op gendersensitieve wijze wordt uitgelegd. (zie overwegingen 54-55) en “Zoals blijkt uit punt 36, onder x), van de UNHCR-richtsnoeren inzake internationale bescherming nr. 1, die zien op de gendergerelateerde vervolging in het kader van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève, moeten de bevoegde nationale autoriteiten te dien einde informatie verzamelen over het land van herkomst die relevant is voor de behandeling van verzoeken die zijn ingediend door vrouwen, zoals hun rechtspositie, hun politieke, economische en sociale rechten, de culturele en sociale gewoonten van het land en de gevolgen van niet-naleving van die gewoonten, de frequentie van de schadelijke traditionele praktijken, het voorkomen en de vormen van het gerapporteerde geweld tegen vrouwen, de bescherming die zij genieten, de straffen die de daders van dergelijk geweld worden opgelegd en de risico’s die een vrouw loopt als zij terugkeert naar haar land van herkomst nadat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend [arrest van 16 januari 2024, Intervjuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 61]” (zie overweging 61).

3.3.5. In casu wijst de Raad erop dat in de verzoekschriften omstandig betoogd wordt dat verzoekende partijen sinds 2021 in België verblijven, alwaar zij naar school gaan en zich de Belgische waarden en normen hebben eigen gemaakt (cf. 3.3.3.).

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat eerste verzoekende partij bij het verlaten van Irak ongeveer dertien jaar oud was en dat tweede verzoekende partij slechts ongeveer 7 jaar oud was. Bij het indienen van hun eigen beschermingsverzoek waren zij respectievelijk 16 jaar en 10 jaar oud en op het moment van het persoonlijke onderhoud waren zij 17 en 11 jaar oud. Verzoekende partijen bevinden zich reeds meer dan 5 jaar buiten Irak. Zij hebben op heden respectievelijk de leeftijd van achttien en 12 jaar en verblijven inmiddels meer dan drie jaar in België.

Deze gegevens worden door verwerende partij, die overigens afwezig was ter terechtzitting, niet betwist.

Daarnaast wordt er ter terechtzitting gewezen op de psychologische problematiek van eerste verzoekende partij, die sinds kort meerderjarig is, waarbij er sprake zou zijn geweest van automutilatie en waarvan thans medische stukken middels haar aanvullende nota werden bijgebracht.

Verder wordt er ter terechtzitting benadrukt dat tweede verzoekende partij naar het buitengewoon onderwijs gaat waarvan er een stavingstuk middels diens aanvullende nota werd neergelegd.

Voorts stipt de Raad nog aan dat verzoekende partijen hun verklaringen ter terechtzitting in het Nederlands aflegden en eerste verzoekende partij verklaarde dat zij reeds vijf maanden een relatie heeft.

De Raad moet vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partijen niet kan blijken dat er (afdoende) werd gepeild naar de wijze waarop verzoekende partijen hun leven in België invullen en al helemaal niet naar de eventuele gevolgen hiervan bij een terugkeer. De Raad acht het aangewezen verzoekende partijen meer diepgaand te horen over deze omstandigheden, teneinde te kunnen beoordelen of zij behoren tot de specifieke sociale groep van *“vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen”*.

3.3.6. Rekening houdend met het voorgaande, waaronder het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, de algemene context van Irak en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen, wordt vastgesteld dat er indicaties voorliggen dat eerste en tweede verzoekende partij, die als minderjarigen uit Irak zijn vertrokken en thans achttien jaar en twaalf jaar oud zijn, zich doorheen hun driejarig verblijf in België alwaar ze naar school gaan, daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, wat inhoudt dat zij in het dagelijks leven het voordeel van deze gelijkheid willen genieten.

3.4. Alles in acht genomen wordt besloten dat verzoekende partijen eigen feiten hebben aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.5. Een verder en gedegen onderzoek naar de mogelijke risico's bij terugkeer naar Irak omwille van de bovenstaande elementen eigen aan de zaken en met inachtneming van de algemene situatie in Irak zoals deze blijkt uit actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

3.6. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken de beschermingsverzoeken van verzoekende partijen niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

3.7. Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in de verzoekschriften aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 maart 2024 worden vernietigd.

Artikel 3

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU